

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

X parkeerde zijn auto op het lommerrijke dorpsplein, compleet met pomp, tegenover het pietepouterige gemeentehuis. Bij het openen van het portier verscheurde 'A Whole Lot of Rosie' de stilte en een op een door de plaatselijke Rabobank geschonken bank gezeten oude baas keek verstoord op. Even een echtscheidingsbeschikking inschrijven bij die boeren, dacht X. Nodig, omdat de echtelieden alweer actief waren op de huizenmarkt en het notarieel transport voor twee dagen later stond gepland en het wel zo praktisch was dat zijn cliënten voor die tijd ex-echteliieden waren.

Hé, zijn cliënten woonden naast het gemeentehuis! Neuriënd liep hij door de smalle gangetjes van het gemeentehuis. In een uitgespaarde nis bevond zich het loket Burgerzaken. Al hetgeen zich daar afspeelde kon woordelijk door het gehele gemeentehuis worden verstaan, een met rode cello-tape getrokken streep tussen nis en gang ten spijt.

Hij zette zijn smoelwerk in de glimlachstand en legde aan een schaapachtig kijkende vrouwelijke ambtenaar uit wat de bedoeling was. Ze keek erg moeilijk maar besloot met de bevrijdende woorden 'Ik zal er een stempel op laten zetten', hem handenwrijvend achterlatend. Dat was toch weer mooi gelukt.

De dame van burgerzaken verliet de kamer om, naar hij meende, bij een hoger in rang staande commies het vereiste stempel te halen, maar bij terugkomst bleek dat hij te vroeg had gejuicht: ze had enkel een poststempel op zijn brief laten plaatsen met daarop de datum waarop de brief was binnengekomen.

Tijd voor een ander gezicht – maar na tien minuten gesmeek en gesoebat bleek het uiterste waartoe deze vertegenwoordigster van de vierde macht bereid bleek de vage belofte te zijn dat de beschikking misschien vandaag, zeer waarschijnlijk morgen en in elk geval overmorgen zou worden ingeschreven. Vijf minuten verder was ze ook nog bereid om dan het stof van het faxapparaat te blazen en het inschrijvingsbewijs 'bij wijze van hoge uitzondering' naar hem te faxen.

De dorpskroeg lokte met op het terras gezeten van fietstochten uitrustende echtparen, maar hij weerstond de verleiding van een koel glas bier met opstijgende belletjes aan de binnenkant en druppeltjes aan de buitenkant.

Daags erna werd hij gebeld door de ambtenaar: de beschikking was ingeschreven. 'U zou toch faxen?' wilde hij al antwoorden.

'U kunt misschien het beste het bewijs even ophalen', sprak ze en hij meende een licht ironische ondertoon te beluisteren, 'want u heeft uw dossier hier laten liggen.'

Met visioenen voor ogen van publicatie van de sappigste delen van het dossier in het plaatselijke sufferdje scheurde hij terug. Nu was hij degene die schaapachtig keek. Een biertje zou er nu wel in gaan. ■

